

**ΑΝ
ΣΕ ΠΙΑΣΩ
ΚΑΙΓΕΣΑΙ**

1

Ο Λουκ σκαρφάλωσε στο ανοιχτό παράθυρο και βγήκε έξω στο στενό περβάζι. Πιάστηκε από την πλαστική υδρορροή που υπήρχε πάνω από το κεφάλι του και σηκώθηκε όρθιος. Η υδρορροή έτριξε δυσοίωνα, απειλώντας από στιγμή σε στιγμή να ξεκολλήσει, αλλά ο Λουκ δεν μπορούσε να διακινδυνεύσει να την αφήσει από τα χέρια του. Ζαλιζόταν, του είχε κοπεί η ανάσα και φοβόταν πολύ, πάρα πολύ.

Μια ριπή από το τσουχτερό αγκιάζι τον θέρισε κι έκανε τις λεπτές βαμβακερές πιτζάμες του να παραδέρνουν μανιασμένα στον άνεμο σαν χαρταετός. Είχε ήδη αρχίσει να μη νιώθει τα πόδια του –τον περόνιαζε σιγά σιγά η παγωνιά από την άγρια πέτρα– και ο δεκαεξάχρονος ήξερε ότι αν ήθελε να σώσει τη ζωή του έπρεπε να βιαστεί.

Έκανε αργά ένα βήμα μπροστά και κρυφοκοίταξε πάνω από το χείλος του περβαζιού κάτω. Τα αυτοκίνητα, οι άνθρωποι φάνταζαν τόσο μικρά – η σκληρή, αδυσώπητη ασφαλτος τόσο μακρινή. Είχε πάντα θέμα με το ύψος και, τώρα που κοίταζε κάτω σκαρφαλωμένος αποδώ πάνω, πρώτη του ενστικτώδης αντίδραση ήταν να κάνει πίσω. Να γυρίσει και να μπει πάλι στο σπίτι. Αλλά έμεινε ακλόνητος στη θέση του. Του φαινόταν απίστευτο αυτό που ετοιμαζόταν να κάνει, μα δεν γινόταν αλλιώς κι έτσι άφησε την υδρορροή, κρέμασε τα δάχτυλα των ποδιών του πάνω από το χείλος του περβαζιού κι ετοιμάστηκε να πηδήξει. Μέτρησε αντίστροφα από μέσα του. Τρία, δύο, ένα...

Ξαφνικά έχασε το κουράγιο του και τραβήχτηκε απότομα πάλι μέσα. Η ραχοκοκαλιά του κοπάνησε με δύναμη στη

σιδερένια κάσα του παραθύρου και για μια στιγμή ο Λουκ έμεινε γερμένος εκεί, με τα μάτια σφιχτά κλεισμένα για να διώξει τον πανικό που πλέον του γράπωνε τα σωθικά. Αν πηδούσε, θα πέθαινε. Δεν μπορεί, θα πρέπει να υπήρχε κάποιος άλλος τρόπος. Κάτι άλλο να κάνει. Γύρισε προς το παράθυρο και κοίταξε πάλι το σκηνικό φρικής μέσα.

Η κρεβατοκάμαρά του στη σοφίτα είχε λαμπαδιάσει. Είχαν γίνει όλα τόσο γρήγορα που ακόμα δεν μπορούσε να συλλάβει την ακριβή σειρά των γεγονότων. Είχε πέσει για ύπνο ως συνήθως, αλλά λίγο μετά είχε ξυπνήσει από τα ομαδικά ουρλιαχτά των συναγεμίων καπνού. Είχε σηκωθεί από το κρεβάτι σκουντουφλώντας, ζαβλακωμένος από τον ύπνο και σασιτισμένος, κουνώντας τα χέρια του μπρος-πίσω σε μια μάταιη προσπάθεια να διαλύσει τον πυκνό καπνό που γέμιζε το δωμάτιο. Είχε καταφέρει να τρέξει προς την πόρτα, αλλά προτού ακόμα φτάσει εκεί είδε ότι ήταν ήδη πολύ αργά. Η στενή σκάλα που οδηγούσε στην κρεβατοκάμαρά του είχε παραδοθεί στις φλόγες, φλόγες τεράστιες που χόρευαν περνώντας το κατώφλι της ανοιχτής πόρτας.

Και τώρα ο έφηβος έβλεπε τρέμοντας σύγκορμος όλη του τη ζωή να γίνεται παρανάλωμα του πυρός. Τα σχολικά του βιβλία, την ποδοσφαιρική του εξάρτυση, τις καλλιτεχνικές του δημιουργίες, τις λατρεμένες του αφίσες με την ποδοσφαιρική ομάδα του Σαουθάμπτον – όλα παραδομένα στις φλόγες. Κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, η θερμοκρασία ανέβαινε ολοένα, ο καυτός καπνός και οι αναθυμιάσεις μαζεύονταν σ' ένα απειλητικό σύννεφο κάτω από το ταβάνι.

Ο Λουκ έκλεισε με δύναμη το παράθυρο και για μια στιγμή η θερμοκρασία έπεσε πάλι. Ήξερε όμως ότι αυτό το διάλειμμα δεν θα κρατούσε για πολύ. Όταν η θερμοκρασία μέσα στο σπίτι θ' ανέβαινε πάρα πολύ, τα παράθυρα θ' ανατινάζονταν παίρνοντας κι εκείνον μαζί τους. Δεν γινόταν αλλιώς. Έπρεπε να φανεί γενναίος κι έτσι γύρισε πάλι από την άλλη μεριά, έκανε ένα βήμα μπροστά και φωνάζοντας το όνομα της μητέρας του πήδηξε από το περβάζι.

Κόντευαν μεσάνυχτα πια και το νεκροταφείο ήταν έρημο, παρεκτός από μια μοναχική φιγούρα που βάδιζε προσεκτικά ανάμεσα στα μνήματα. Απλοί λιτοί σταυροί ήταν πλάι πλάι με φανταχτερούς οικογενειακούς τάφους, από τους οποίους πολλοί ήταν διακοσμημένοι με αγάλματα και γλυπτά. Τα δοκιμασμένα από τα στοιχεία της φύσης χερουβείμ και άγγελοι του ελέους έμοιαζαν άψυχα και γαλήνια στο φως του φεγγαριού και η Έλεν Γκρέις τα προσπέρασε με βιάση, τυλίγοντας σφιχτότερα το κασκόλ της γύρω από τον λαιμό της. Το κασκόλ ήταν χριστουγεννιάτικο δώρο από τη συνάδελφό της Τσάρλι Μπρουκς και θεόσταλτο δώρο για μια νύχτα σαν κι αυτή, όπου το σκοτάδι είχε σφιχταγκαλιάσει το κοιμητήριο στην κορυφή του λόφου και το θερμόμετρο είχε κάνει ακόμη μεγαλύτερη βουτιά.

Ο πάγος σκέπαζε αργά τα πάντα και τα πόδια της Έλεν έτριζαν σιγανά πάνω στο γρασίδι καθώς άφησε το κεντρικό μονοπάτι και τράβηξε αριστερά για την πέρα γωνία του κοιμητηρίου. Δεν άργησε να φτάσει μπροστά σε μια λιτή ταφόπλακα, δίχως όνομα και δίχως ημερομηνίες παρά μόνο μια απλή φράση: «Παντοτινά στη σκέψη μου». Η υπόλοιπη ταφόπλακα ήταν κενή – χωρίς στοιχεία για την ταυτότητα, την ηλικία ή έστω το φύλο του νεκρού. Έτσι το 'θελε η Έλεν –έτσι έπρεπε να γίνει– μια κι αυτός ο τάφος ήταν ο τόπος ανάπαυσης της αδερφής της, της Μαριάν.

Πολλοί εγκληματίες καταλήγουν στ' αζήτητα όταν πεθαίνουν. Άλλοι αποτεφρώνονται γρήγορα και η στάχτη τους σκορπίζεται στους πέντε ανέμους σε μια προσπάθεια να εξαλειφθεί

το γεγονός αυτό καθαυτό της ύπαρξής τους. Άλλοι εξακολουθούν να είναι θαμμένοι σε απρόσωπα ελεήμονα νεκροταφεία για άτομα που δεν τα θέλει κανένας, αλλά η Έλεν δεν θα επέτρεπε ποτέ να συμβεί κάτι ανάλογο στην αδερφή της. Ένωθε υπεύθυνη για τον θάνατό της και ήταν αποφασισμένη να μην την αφήσει στην τύχη της.

Κοίταξε τον λιτό τάφο κι ένωσε μέσα της μια δυνατή μαχαιριά ενοχής. Πάντοτε την πονούσε η ανωνυμία της επιτάφιας επιγραφής της Μαριάν – διαισθανόταν την αδερφή της να τη δείχνει με το δάχτυλο γεμάτη κατηγόρια, να την αποπαίρνει που ντρεπόταν για το ίδιο της το αίμα. Δεν ήταν έτσι όμως – παρά τα όσα είχαν γίνει, η Έλεν αγαπούσε ακόμα τη Μαριάν–, αλλά ήταν τόσο μεγάλος ο σάλος που είχε ξεσπάσει για τα εγκλήματα της αδερφής της που έπρεπε αναγκαστικά να ταφεί δίχως τελετή, προκειμένου να αποφευχθεί το νοσηρό ενδιαφέρον των δημοσιογράφων ή το δικαιολογημένο μένος των συγγενών των θυμάτων της. Η ανωνυμία εξασφαλίζει προστασία – δεν μπορούσες να ξέρεις τι μπορεί να έκαναν κάποιοι αν ανακάλυπταν ότι η συγκεκριμένη εγκληματίας τόσων δολοφονιών είχε επιτέλους αναπαυθεί.

Η Έλεν ήταν το μοναδικό άτομο που ήταν παρόν όταν συνέλαβαν την αδερφή της και την έκλεισαν στη φυλακή και τώρα θα ήταν η μοναδική που θα την πενθούσε. Ο γιος της Μαριάν εξακολουθούσε να είναι εξαφανισμένος και, αφού κανένας άλλος δεν γνώριζε την ύπαρξη αυτού του τάφου, έπεφτε στους ώμους της Έλεν το βάρος να ξεριζώνει τα ζιζάνια και να τιμά τη μνήμη της όσο καλύτερα μπορούσε. Ερχόταν εδώ μια δυο φορές τη βδομάδα –όποτε το επέτρεπαν οι βάρδιες και οι πυρετώδεις ρυθμοί της δουλειάς της–, αλλά πάντα μες στη μαύρη νύχτα όπου δεν υπήρχε περίπτωση να την ακολουθήσει κανείς ή να την αιφνιδιάσει. Ήταν ένα προσωπικό, επώδυνο καθήκον και η Έλεν δεν ήθελε θεατές.

Αφού έβαλε φρέσκα λουλούδια στο βάζο, έσκυψε και φίλησε την ταφόπλακα της Μαριάν. Ίσως το κορμί της,

φιθύρισε μερικά λόγια αγάπης και ύστερα γύρισε κι απομακρύνθηκε βιαστικά. Το ήθελε που είχε έρθει εδώ –ποτέ δεν απέφευγε να κάνει το καθήκον της–, μα ο αέρας ξύριζε απόψε κι αν έμενε κι άλλο θα το πλήρωνε ακριβιά. Η Έλεν σχαινόταν τις αρρώστιες –άλλωστε δεν τις επέτρεπε και ο τρόπος ζωής της– και ξαφνικά της φάνηκε τρομερά ελκυστική η σκέψη να πάει στο διαμέρισμά της να κουκουλωθεί. Πήρε βιαστικά το μονοπάτι του γυρισμού, πήδηξε τις κλειδωμένες σιδερένιες πύλες και προχώρησε φουριόζα προς τον χώρο στάθμευσης, που τέτοια ώρα ήταν μελαγχολικός κι έρημος με εξαίρεση την Καβασάκι της Έλεν.

Όταν έφτασε στη μηχανή της κοντοστάθηκε μια στιγμή για να χαζέψει τη θέα. Έβλεπες όλο το Σαουθάμπτον από την κορυφή του λόφου Άμπι και τούτη δω η θέα της έφτιαχνε πάντοτε το κέφι, ιδίως τη νύχτα όπου τα φώτα της πόλης από κάτω τρεμόφεγγαν και λαμπύριζαν γεμάτα υποσχέσεις και πλεκτάνες.

Αλλά απόψε δεν ήταν έτσι. Όταν η Έλεν κοίταξε κάτω την πόλη που τόσα χρόνια τώρα ήταν το σπίτι της, της κόπηκε η ανάσα. Από τόσο ψηλά μπορούσε να δει όχι μία ούτε δύο αλλά τρεις μεγάλες πυρκαγιές να έχουν ζώσει την πόλη, μανιασμένες πορτοκαλιές πύρινες γλώσσες που έφταναν ψηλά ίσαμε τον ουρανό.

Το Σαουθάμπτον φλεγόταν!

3

Ο Τόμας Σιμς πάτησε με δύναμη την κόρνα του αυτοκινήτου κι έβρισε άσχημα. Παρά το προχωρημένο της ώρας, το μποτιλιάρισμα κοντά στο αεροδρόμιο ήταν σκέτος εφιάλτης εξαιτίας ενός φορτηγού που ξεφόρτωνε το φορτίο του. Κι αφού κατάφερε επιτέλους να ξεκολλήσει αποκεί, ο Τόμας είχε αρχίσει να παίρνει όμορφα κι ωραία τον σύντομο δρόμο του γυρισμού για το σπίτι του στο Μίλμπρουκ – ώσπου έπεσε πάνω σε ακόμη ένα μποτιλιάρισμα. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα πια – τι στο διάολο συνέβαινε και είχε τόσο πολλή κίνηση;

Έψαξε στους τοπικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς μπας και βρει κανένα ενημερωτικό δελτίο για την κίνηση στους δρόμους, αλλά το μόνο που βρήκε ήταν μεταμεσονύχτιες εκπομπές με τηλεφωνήματα ακροατών κι έκλεισε εκνευρισμένα το ραδιόφωνο.

Τι να κάνει; Υπήρχε πιο κάτω ένας παράδρομος απ' όπου μπορούσε να κόψει δρόμο, αλλά έτσι θα περνούσε μέσα από τις βιομηχανικές εγκαταστάσεις της οδού Έμπρες και δεν ξετρελαινόταν στην ιδέα, με τις πόρνες που θα ήταν μαζεμένες εκεί νυχτιάτικα. Η εικόνα τους, μισόγυμνες να τουρτουρίζουν από το κρύο, πάντοτε του προκαλούσε θλίψη και ποτέ δεν ένιωθε άνετα να κάθεται στα φανάρια που έκαναν αιώνες μέχρι να ανάψει το πράσινο και να τον γλυκοκοιτάζουν όχι μόνο τα εργαζόμενα κορίτσια αλλά και οι νταβατζήδες. Κι έτσι προτίμησε να παραμείνει στον κεντρικό δρόμο αλλά, όταν άκουσε τον ήχο των σειρήνων που πλησίαζαν, το πήρε απόφαση ότι δεν γινόταν αλλιώς. Ένα όχημα της πυροσβεστικής κι ένα ασθενοφόρο προσπαθούσαν να ανοίξουν δρόμο μέσα

από το μποτλιάρισμα. Αφού πήγαιναν κατά κει που πήγαινε κι αυτός, αυτό σήμαινε ότι μπροστά υπήρχε το πρόβλημα.

Έβαλε πρώτη, καβάλησε το πεζοδρόμιο, διένυσε είκοσι μέτρα και στρίβοντας απότομα αριστερά μπήκε σ' έναν σκοτεινό μονόδρομο. Απελευθερωμένος ξαφνικά, πάτησε το γκάζι προσπερνώντας την πινακίδα με το όριο των 30 χλμ./ώρα λες και δεν υπήρχε, αλλά ύστερα συγκρατήθηκε κι έκοψε ταχύτητα κινούμενος σε πιο λογικά επίπεδα. Με λίγη τύχη, σε πέντε λεπτάκια θα βρισκόταν στο σπίτι του – να δώσει ένα φιλί στη γυναίκα και στα παιδιά του για καληνύχτα και να πέσει ξερός για ύπνο. Δεν είχε νόημα να διακινδυνεύσει να τον σταματήσουν οι μπάτσοι τώρα που κόντευε επιτέλους να φτάσει.

Μπορεί να δούλευε καθημερινά δεκάξι ώρες στην εισαγωγική εταιρεία που είχε κοντά στο αεροδρόμιο και να του έλειπε η οικογένειά του, αλλά δεν ήταν χαζός και άμυαλος. Κι έτσι, παρότι μπήκε στον πειρασμό να περάσει με κόκκινο το φανάρι στην οδό Έμπρες για να γλιτώσει από τα δυσάρεστα βλέμματα των κοκαλιάρικων ναρκομανών με τα θεόκοντα σορτσάκια, περίμενε καρτερικά να ανάψει το πράσινο και, για να απασχολήσει το μυαλό του από τον δυσάρεστο αντιπερισπασμό δίπλα του, άρχισε να σκέφτεται το ζεστό, υπέρδιπλο κρεβατάκι του που τον περίμενε στο σπίτι.

Πέρασε μέσα από το κέντρο της πόλης, κατόπιν έπιασε την οδό Γουέστ Κι και στη συνέχεια μπήκε επιτέλους στην τελική ευθεία για το σπίτι του. Το Μίλμπρουκ δεν ήταν δα και καμιά πλούσια γειτονιά, αλλά τα σπίτια ήταν όλα βικτοριανού ρυθμού, οι γείτονες αξιοπρεπείς άνθρωποι και, το καλύτερο απ' όλα, ήταν μια ήσυχη γειτονιά. Ή έστω έτσι ήταν συνήθως. Απόψε, όμως, έβλεπε πολλούς ανθρώπους έξω στους δρόμους και οι περισσότεροι πήγαιναν προς την οδό Χιλσάιντ Κρέσεντ – τον δρόμο του σπιτιού του.

Ο Τόμας παρακάλεσε τον Θεό να μη γινόταν κανένα πάρτι. Κάνα δυο από τα ακριβότερα σπίτια είχαν γίνει έρμαια καταληψιών τον τελευταίο καιρό, με αποτέλεσμα να μένουν

ξάγρυπνοι οι κάτοικοι της περιοχής. Αλλά τελευταία τα πράγματα είχαν ησυχάσει κι άλλωστε οι άνθρωποι που πήγαιναν φουριόζοι προς τη Χιλσάιντ Κρέσεντ δεν ήταν τίποτα τύποι που σύχναζαν σε ρείβ πάρτι παρά μαμάδες και μπαμπάδες απλοί, μερικούς από τους οποίους τους έβλεπε ο Τόμας κάθε πρωί που έβγαινε για τρέξιμο.

Το ύφος τους τον θορύβησε και όταν πλησίασε στη στροφή του δρόμου του κατάλαβε γιατί ο κόσμος έδειχνε τόσο ανήσυχος. Ένα τεράστιο σύννεφο καπνού υψωνόταν στον νυχτερινό ουρανό, φωτισμένο από τη μουντή κιτρινωπή λάμψη από τα φώτα του δρόμου. Κάποιου το σπίτι είχε πιάσει φωτιά.

Γι' αυτό όλοι ήταν αναστατοι – τα σπίτια εδώ γύρω ήταν αναπαλαιωμένα βικτοριανού ρυθμού, όλο τριμμένα ξύλινα πατώματα και φαντεζί σκάλες. Αν η φωτιά μεταπηδούσε από το ένα σπίτι στο διπλανό του, ποιος ξέρει πού μπορεί να κατέληγε! Τώρα ο φόβος τού έσφιξε τα σωθικά και ο Τόμας γκάζωσε, πατώντας επιθετικά την κόρνα του αυτοκινήτου για να κάνει στην άκρη το πλήθος που είχε μαζευτεί για να χαζέψει το θέαμα. Κι αν η φωτιά ήταν κοντά στο δικό του σπίτι; Φρόντισε αμέσως να βάλει χαλινάρι στον φόβο του, λέγοντας στον εαυτό του ότι σκεφτόταν χαζά. Η Κάρεν θα του είχε τηλεφωνήσει αν τυχόν ανησυχούσε για κάτι.

Πλέον ο δρόμος είχε κλείσει από τους πεζούς που πήγαιναν κατά κει κι έτσι ο Τόμας σταμάτησε το αμάξι στην άκρη του δρόμου και βγήκε έξω. Το κλείδωσε κι άρχισε να περπατάει γρήγορα, τρέχοντας σχεδόν. Η φωτιά ήταν κοντά στο σπίτι του – λογικά έπρεπε να είναι, κρίνοντας από την κατεύθυνση του καπνού και το πλήθος που ήταν μαζεμένο στο τέρμα του δρόμου. Τώρα έτρεχε σαν τρελός, σπρώχνοντας τους αιφνιδιασμένους θεατές να κάνουν στην άκρη για να περάσει.

Ανοίγοντας δρόμο μέσα από το πλήθος, κατάφερε να φτάσει στο τέρμα από το ιδιωτικό δρομάκι του σπιτιού του. Το θέαμα που αντίκρισε του έκοψε την ανάσα και ο Τόμας κοκάλωσε επιτόπου. Όλο του το σπίτι είχε λαμπαδιάσει, τεράστιες

φλόγες ξεχύνονταν από κάθε παράθυρο. Δεν ήταν φωτιά αυτό το πράγμα, ήταν σκέτη κόλαση!

Αισθάνθηκε να τον κατευθύνει κάποιος προς τα κει και, όταν γύρισε το κεφάλι του, είδε τη γειτόνισσά του να τον έχει αρπάξει σφιχτά από το μπράτσο και να τον οδηγεί μαλακά προς το σπίτι. Το ύφος στο πρόσωπό της απαίσιο –ένα τοξικό μείγμα φρίκης και οίκτου– που τον έκανε να παγώσει ως το μεδούλι. Γιατί τον κοίταζε έτσι;

Και τότε ο Τόμας τον είδε. Το αγοράκι του – τον λατρεμένο του γιο, τον Λουκ, πεσμένο στο γρασίδι του μπροστινού κήπου. Ήταν ξαπλωμένος στη σκιά της μουριάς με το κεφάλι του στα πόδια ενός άλλου γείτονα, ο οποίος του μιλούσε με ύφος στεναχωρημένο κι αποφασιστικό. Θα ήταν μια συγκινητική σκηνή, αν τα πόδια του Λουκ δεν ήταν σε μια αφύσικη γωνία, λυγισμένα ανατριχιαστικά προς τα πίσω, και το πρόσωπο, όπως και τα χέρια του, δεν ήταν μες στα αίματα.

«Έρχεται ασθενοφόρο. Θα γίνει καλά».

Ο Τόμας δεν ήξερε αν η γειτόνισσά του του έλεγε ψέματα, μα ήθελε να την πιστέψει. Δεν τον ένοιαζε τι ζημιά μπορεί να είχε πάθει ο γιος του, αρκεί να ζούσε!

«Όλα καλά, φιλαράκο. Ήρθε ο μπαμπάς τώρα», είπε γονατίζοντας πλάι στον γιο του.

Το έδαφος γύρω από τον Λουκ ήταν γεμάτο κλαδιά και φύλλα από τη μουριά κι αμέσως ο Τόμας κατάλαβε ότι ο γιος του θα πρέπει να είχε πηδήξει. Θα πρέπει να είχε πηδήξει από το σπίτι και να είχε πέσει πάνω στη μουριά. Πιθανότατα το δέντρο θα είχε ανακόψει την πτώση του –ίσως μάλιστα να του είχε σώσει τη ζωή–, αλλά γιατί να πηδήξει ο Λουκ; Γιατί δεν είχε τρέξει προς την εξώπορτα του σπιτιού να βγει έξω;

«Πού είναι η μαμά; Και η Άλις; Λουκ, φιλαράκο, πού είναι;»

Για μια στιγμή ο Λουκ δεν έβγαλε άχνα, του έχει κόψει τη μιλά ο ανυπόφορος πόνος που έκανε το σώμα του να σφαδάζει.

«Τους έχει δει κανείς;» φώναξε ο Τόμας με φωνή τραχιά και τσιριχτή από τον πανικό. «Πού είναι, γαμώτο;»

Κοίταξε πάλι τον γιο του, ο οποίος έκανε μια προσπάθεια να ανασηκωθεί, παρά τα τραύματά του.

«Τι είναι, Λουκ;»

Ο Τόμας έσκυψε ακόμη πιο κοντά του, το αφτί του στο στόμα του γιου του. Ο Λουκ πάσχισε να πάρει ανάσα και τότε με σφιγμένα δόντια κατάφερε να ψιθυρίσει:

«Είναι ακόμα μέσα».

Η Έλεν Γκρέις έδειξε στιγμιαία την αστυνομική της ταυτότητα και πέρασε κάτω από την αστυνομική κορδέλα, πηγαίνοντας φουριόζικα προς την καρδιά του χάους. Τρία πυροσβεστικά οχήματα ήταν παρκαρισμένα έξω από την αποθήκη ξυλείας Τράβελς και πάνω από δώδεκα πυροσβέστες έδιναν μάχη με μια φωτιά τεραστίων διαστάσεων. Ακόμη και από απόσταση ασφαλείας, η Έλεν αισθανόταν την αφόρητη ζέστη – την είχε κυκλώσει ολόκληρη, τα μαλλιά της, τα μάτια της, τον λαιμό της, απολαμβάνοντας ολόψυχα τη δύναμή της και την αχόρταγη πείνα της για καταστροφή.

Η αποθήκη ξυλείας Τράβελς ήταν από τις μεγαλύτερες στο Σαουθάμπτον, μια πετυχημένη οικογενειακή επιχείρηση που την προτιμούσαν εργάτες και οικοδόμοι απ' όλο το Χάμσαϊρ. Μα μετά την αποψινή νύχτα λίγα πράγματα θα γλίτωναν, αν γλίτωνε κάτι δηλαδή, από την πετυχημένη αυτή επιχείρηση. Από το ταπεινό ξεκίνημά της, αυτή η επιχείρηση λιανικής στο κέντρο της πόλης μεγάλωνε χρόνο με τον χρόνο, καταλήγοντας στην κατασκευή μιας τεράστιας αποθήκης με ξυλεία κάθε είδους, σχήματος ή μεγέθους υπήρχε. Η Έλεν κοίταζε αυτό το μεγαθήριο που τώρα το σάρωνε η φωτιά, τον μεταλλικό σκελετό του να τρίζει από τη ζέστη, τα παράθυρά του να γίνονται θρύψαλα και τη φωτιά να πέφτει σαν χαρτοπόλεμος από την οροφή του που κατέρρεε.

«Ποια στο διάολο είσαι εσύ; Απαγορεύεται να είσαι εδώ!»

Η Έλεν γύρισε και είδε έναν πυροσβέστη από την Υπηρεσία Πυρόσβεσης και Διάσωσης του Χάμσαϊρ να την πλησιάζει. Το πρόσωπό του ήταν μες στη βρόμα και στον ιδρώτα.

«Επιθεωρήτρια Έλεν Γκρέις από το Τμήμα Διερεύνησης Σοβαρών Εγκλημάτων και για την ακρίβεια έχω κάθε δικαίωμα...»

«Βρε δεν πά' να 'σαι και ο Σέρλοκ Χολμς! Η οροφή θα πέσει από στιγμή σε στιγμή και όταν γίνει αυτό δεν θέλω κανέναν τριγύρω!»

Η Έλεν έριξε μια ματιά στην εν λόγω οροφή. Είχε αρχίσει να λυγίζει τώρα που η φωτιά την καταβρόχθιζε αναζητώντας νέα καύσιμη ύλη και φρέσκο οξυγόνο. Ενστικτωδώς, η Έλεν έκανε ένα βήμα πίσω.

«Άντε φύγε! Δεν υπάρχει τίποτα να κάνεις εδώ».

«Ποιος είναι ο υπεύθυνος;»

«Ο αρχιπυροσβέστης Κάρτερ, αλλά είναι λιγουλάκι απασχολημένος αυτή τη στιγμή...»

«Ποιος είναι ο αξιωματικός του Ανακριτικού της Πυροσβεστικής που είναι σε υπηρεσία;»

«Δεν έχω ιδέα».

Ο πυροσβέστης πήγε πάλι προς τα οχήματα της πυροσβεστικής – από τα οποία δύο έφευγαν εκείνη τη στιγμή από τον τόπο της καταστροφής.

«Φεύγετε;» ρώτησε η Έλεν χωρίς να μπορεί να πιστέψει στα μάτια της.

«Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο εδώ, μόνο να περιорίσουμε τη φωτιά. Γι' αυτό μας στέλνουν αλλού».

«Με τι έχουμε να κάνουμε εδώ; Υπάρχει καμιά περίπτωση να προκλήθηκε από λάθος; Από κάποιο βραχυκύκλωμα; Κάποιο πεταμένο τσιγάρο;»

Ο εξαντλημένος πυροσβέστης της έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα.

«Τρεις μεγάλες πυρκαγιές την ίδια νύχτα. Όλες ξεκίνησαν μέσα σε μία ώρα η μία από την άλλη. Δεν μιλάμε για λάθος σ' αυτή την περίπτωση». Την αγριοκοίταξε. «Κάποιος το γλεντάει για τα καλά!»

Το επικεφαλής πυροσβεστικό όχημα σταμάτησε την ώρα που περνούσε από μπροστά τους, για να μπορέσει ο

πυροσβέστης να ανέβει στη θέση του συνοδηγού. Δεν γύρισε καν να κοιτάξει την Έλεν – την είχε ήδη ξεχάσει καθώς συζητούσε με τους συναδέλφους του τις δοκιμασίες που τους περίμεναν ακόμα.

Η Έλεν είδε τους παλλόμενους κόκκινους φάρους τους να χάνονται στο βάθος του δρόμου και ύστερα έστρεψε πάλι την προσοχή της στην τεράστια πύρινη λαίλαπα πίσω της.

Δευτερόλεπτα αργότερα η οροφή κατέρρευσε προς τα μέσα, σηκώνοντας ένα τεράστιο σύννεφο καυτού καπνού και στάχτης προς το μέρος της Έλεν.

Ο Τόμας έβαλε το χέρι του μπροστά στο πρόσωπό του για να το προστατεύσει και όρμησε στο σπίτι. Στη στιγμή αισθάνθηκε το στόμα και τους πνεύμονές του να γεμίζουν πυκνό, μαύρο καπνό. Άρχισε να πνίγεται. Ήταν αδύνατον να δει – ο καπνός που είχε μαζευτεί κάτω από το ταβάνι του χολ σχημάτιζε ένα αδιαπέραστο σύννεφο. Είχε κάνει λίγα βήματα μόνο και ήδη αισθανόταν το σώμα του να υποκύπτει στην αιχμαίσα ατμόσφαιρα, το μονοξειδίο του άνθρακα εκτόπιζε σταθερά κι αποφασιστικά το εξατμιζόμενο οξυγόνο.

Πασχίζοντας να πάρει ανάσα, ο Τόμας έπεσε στο πάτωμα. Το χαλί είχε ήδη κατακαεί και παρότι πονούσε φριχτά η επαφή μαζί του, εδώ κάτω δεν υπήρχε πολύς καπνός και ήταν λίγο ευκολότερο να ανασάνεις. Προχωρώντας όπως όπως, κατάφερε να φτάσει στην κεντρική σκάλα. Η δική τους κρεβατοκάμαρα, εκείνου και της Κάρεν, ήταν στον δεύτερο όροφο – της Άλις ακριβώς δίπλα στη δική τους. Έπρεπε με κάποιον τρόπο να φτάσει εκεί πάνω. Απόψε η Κάρεν πρόσεχε μόνη της τα παιδιά και δεν υπήρχε περίπτωση να είχε φύγει και να είχε αφήσει πίσω τον Λουκ. Έπρεπε και οι δυο τους να ήταν κάπου εδώ μέσα.

Τα χέρια του φουσκάλιαζαν, τα ρούχα του άρχιζαν να βράζουν και να τσιτσιρίζουν, αλλά ο Τόμας συνέχισε. Κάποια στιγμή έπεσε πάνω σε κάτι σκληρό και συνειδητοποίησε ότι ήταν το κάτω μέρος της σκάλας – ή έστω ό,τι είχε απομείνει από αυτή. Ο βασικός σκελετός της ήταν άθικτος, αλλά όλο το υπόλοιπο είχε μεταμορφωθεί – αντί για το μουντό, γυαλισμένο καφετί χρώμα, τώρα οι σανίδες έλαμπαν από ένα έντονο

πορτοκαλί χρώμα, το φλεγόμενο ξύλο έτριζε και ξερνούσε φωτιά προς το μέρος του.

«Κάρεν;» Η φωνή του βραχνή κι αδύναμη. Παρότι η ανελέητη λάβα έκαιγε το στόμα και τον λαιμό του, εκείνος φώναζε πάλι, πιο δυνατά αυτή τη φορά.

«Κάρεν; Άλεις; Πού είστε;»

Καμία απάντηση.

«Σε παρακαλώ, αγάπη μου! Μίλησέ μου! Ήρθε ο μπαμπ...»

Η φωνή του έσβησε ξαφνικά και ο Τόμας αισθάνθηκε να παραλύει από έναν βαθύ, φριχτό φόβο. Έβηξε πάλι, πιο άσχημα αυτή τη φορά. Δεν είχε πολύ χρόνο – έπρεπε να κάνει κάτι! Μάζεψε το κουράγιο του και πάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι. Το πόδι του πέρασε από μέσα του θαρρείς κι ήταν φτιαγμένο από χώμα και ο Τόμας ένιωσε να χάνει την ισορροπία του. Την ξαναβρήκε αμέσως, δοκίμασε το επόμενο σκαλοπάτι, αλλά κι εκείνο υποχώρησε. Χριστέ μου, τι γίνεται; Το ζει στ' αλήθεια όλο αυτό; Δοκίμασε το τρίτο, το τέταρτο, το πέμπτο σκαλοπάτι, αλλά αποτέλεσμα μηδέν.

«Κάρεν;»

Η φωνή του ξεψυχισμένη πια, χωρίς ελπίδα. Έσκυψε το κεφάλι, νικημένος και καταβεβλημένος, και το κεφάλι του άρχισε να γυρίζει από την έλλειψη οξυγόνου. Κι έτσι όπως στεκόταν εκεί, ασάλευτος, στα ρουθούνια του έφτασε μια καινούρια μυρωδιά. Μια μυρωδιά σαν καμένο δέρμα και κοιτάζοντας κάτω είδε έκπληκτος ότι τα παπούτσια του είχαν πάσει φωτιά. Όπως και το παντελόνι του. Και το σακάκι του. Και τώρα ήταν ολόκληρος μια κινούμενη φλόγα.

Έκανε μεταβολή κι έτρεξε σκουντουφλώντας προς την εξώπορτα. Δεν θα συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό του που άφηνε στην τύχη τους τη γυναίκα του και το κοριτσάκι του, αλλά ήξερε ότι έτσι κι έμενε ένα δευτερόλεπτο ακόμα εδώ μέσα, θα πέθαινε. Έπρεπε να βγει έξω για χάρη του Λουκ, αν όχι για να σωθεί ο ίδιος.

Όρμησε έξω από το σπίτι και σωριάστηκε πάνω στο απαλό γρασίδι. Προτού καταλάβει καλά καλά τι γινόταν, αισθάνθηκε

να τον γυρίζουν δεκάδες χέρια, να τον κυλούν πάνω στο γρασιδί για να σβήσουν τις φλόγες. Κι όπως ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο γρασιδί, με το κεφάλι του να κρέμεται προς τα πίσω, είδε να καταφτάνουν πυροσβεστικά οχήματα κι ασθενοφόρα. Οι πυροσβέστες τον προσπέρασαν και δευτερόλεπτα αργότερα ο Τόμας αισθάνθηκε μια διασώστρια από το ασθενοφόρο να τον βοηθά να ανακαθίσει.

«Στον γιο μου», ψιθύρισε ο Τόμας. «Στον γιο μου πήγαινε».

Η διασώστρια κάτι του απάντησε, αλλά ο Τόμας δεν την άκουσε. Όλος ο κόσμος είχε περιέργως βουβαθεί, αν και ο Τόμας δεν ήξερε να πει αν ήταν από τα τραύματά του ή από το σοκ. Η διασώστρια φώτισε μ' έναν φακό τα μάτια του και κατόπιν τον λαιμό του, αξιολογώντας την έκταση των τραυμάτων του. Τον Τόμας δεν τον ένοιαζε τι είχε πάθει – αν δεν υπήρχε ο Λουκ, θα είχε ευχαρίστως παραδοθεί στον θάνατο αντί να έρθει αντιμέτωπος με το ενδεχόμενο να έχει χάσει για πάντα τα κορίτσια του. Αλλά ακόμη και τότε –ακόμη και τη στιγμή που δεν δίστασε να απαρνηθεί την ίδια του τη ζωή– σάσπισε απ' αυτό που είδε όταν η διασώστρια που τον φρόντιζε ανασήκωσε το χέρι του για να του πάρει τον σφυγμό. Το σακάκι του δεν υπήρχε πια, είχε καεί, το ρολόι του είχε εξαφανιστεί και όταν η διασώστρια άγγιξε τον φριχτά φουσκαλιασμένο καρπό του, το λιωμένο δέρμα του της έμεινε στα χέρια.